

22/2013. számú munkaügyi elvi döntés

M. 22.

I. A munkaügyi perre alkalmazandó kizárólagos illetékességről szóló szabályt csak a munkáltató vonatkozásában kell vizsgálni.

II. Kölcsönzésre irányuló munkaviszony esetében az illetékességet a kölcsönbeadó munkáltató székhelye, illetve telephelye alapozza meg (Pp. 349/B. § (2) bekezdés)

Az elsőfokú bíróság végzésével a felperes keresetlevelét a Pp. 129. § (1) bekezdése alapján áttenni rendelte az M. Közigazgatási és Munkaügyi Bírósághoz.

A tényállás szerint a peres felek a köztük fennálló munkaviszony vonatkozásában 2012. október 9-én munkaszerződés módosítást írtak alá, amiben rögzítették, hogy „a munkáltató a munkavállalót a jelen szerződés módosítás aláírásának napjától kifejezetten munkaerő kölcsönzés céljából létesített munkaviszony keretében foglalkoztatja”. Felperes csatolta a 2012. évi I. törvény (új Mt.) 218. § (3) bekezdés alapján alperes által kiadott tájékoztató iratot, ami szerint munkáját kölcsönzött munkavállalóként a kölcsönvevő N Kft. telephelyén köteles végezni.

Az elsőfokú bíróság végzése indokolásában a Pp. 349/B. § (2) bekezdésére utalással kifejtette, hogy munkaerő kölcsönzés esetén a munkaviszony a kölcsönbeadó munkáltató és a munkavállaló között áll fenn, ezért a munkaerő kölcsönzés céljából létesített munkaviszonyból származó perben a kölcsönbeadó munkáltató székhelye (telephelye) szerinti munkaügyi bíróság illetékes az eljárásra; a kölcsönvevő székhelye (telephelye) az illetékesség szempontjából nem vehető figyelembe.

A végzés ellen a felperes élt fellebbezéssel, tartalmilag az áttételt elrendelő végzés hatályon kívül helyezését és az elsőfokú bíróság utasítását kérte az eljárás folytatására és a keresete érdemi elbírálására.

Nem tette vitássá, hogy az alperes munkaerő kölcsönzés céljából létesített munkaviszony keretében foglalkoztatta, és a munkáját a másik cégnél végezte, azonban álláspontja szerint a Pp. 349/B. § (2) bekezdése az illetékesség szempontjából semmilyen megkülönböztetést nem tartalmaz a munkáltató közvetlen alkalmazása, illetve a kölcsönvevő általi foglalkoztatása között. A munkavégzés folyamata helye, jellege, bértételei sem egyik, sem másik munkáltató esetében nem tértek el egymástól, így megkülönböztetés alapjául nem szolgálhatnak. Érvelése szerint az ítélezési gyakorlat (1/2005. Közigazgatási- Polgári jogegységi határozat, MK. 157. számú állásfoglalás, BH. 1995/251., EBH. 2006/1449.) is ezen értelmezést támasztja alá.

Hivatkozott továbbá arra, hogy a B. Kormányhivatal Munkavédelmi és Munkaügyi Szakigazgatási Szerve az ügygel kapcsolatos panaszbeadványára adott válaszában eljáró szervként az F. Közigazgatási és Munkaügyi Bíróságot jelölte meg.

A felperes fellebbezése alaptalan.

A F. Törvényszék a fellebbezés elbírálása során megállapította, hogy az elsőfokú bíróság helyesen rögzítette a döntése alapjául szolgáló körülményeket, és helytálló az abból levont jogi következtetése és az illetékessége hiányát megállapító döntése. Ezért az elsőfokú bíróság végzését a Pp. 259. § szerint alkalmazandó Pp. 254. § (3) bekezdése alapján, a helyes indokaira tekintettel hagyta helyben.

Az elsőfokú bíróság a Pp. 349/B. § (2) bekezdésében rögzített kizárólagos illetékességi szabály helytálló értelmezésével jutott arra a következtetésre, hogy a rendelkezés első és második fordulata egyaránt csak a munkáltató vonatkozásában vizsgálható, azaz csak a munkáltató székhelye, vagy

ennek hiányában a munkáltatónak - a munkavégzés helyeül szolgáló - telephelye alapozhatja meg a per elbírálására jogosult munkaügyi bíróság illetékességét.

A felperes által hivatkozott MK. 157. számú állásfoglalás és az 1/2005. KPJE. határozat is a munkáltató viszonylatában vizsgálja a székhely, illetőleg telephely szerinti illetékességet. A peres feleken kívül álló harmadik személy székhelye, vagy telephelye a peres felek közötti jogvitát elbíráló munkaügyi bíróság illetékességét nem alapozhatja meg.

A munkaerő kölcsönzés a munkaviszony egy speciális fajtája, aminek különös szabályait a munka törvénykönyve (új Mt.) XVI. fejezete szabályozza. A törvény 214. § (1) bekezdés a)-e) pontjában pontosan definiálja a munkaerő kölcsönzés, a kölcsönbeadó és a kölcsönvevő a kölcsönzött munkavállaló és a kikölcsönzés fogalmát. E rendelkezésekből egyértelműen kitűnik, hogy a munkaviszony a kölcsönbeadó munkáltató és a kölcsönzött munkavállaló között áll fenn, tehát munkajogi szempontból munkáltatónak a kölcsönbeadó, azaz jelen esetben a W. Kft. alperes tekintendő. Felperes nyilvánvalóan maga is ezen az állásponton volt, hiszen a keresetét ennek megfelelően a kölcsönbeadó munkáltatóval, mint alperessel szemben terjesztette elő.

Az elsőfokú bíróság tehát helyesen állapította meg, hogy munkaerő kölcsönzés esetén a munkaviszony a kölcsönbeadó munkáltató és a munkavállaló között áll fenn, így a kölcsönbeadó munkáltató székhelye, illetőleg telephelye alapozza meg az illetékességet, a kölcsönvevő székhelye (telephelye) az illetékesség szempontjából közömbös.

Ezen értelmezést támasztja alá a Pp. 349/B. § (2) bekezdés második fordulatának nyelvtani értelmezése is, hiszen e rendelkezés az illetékességet nem csupán a munkaszerződés szerinti munkavégzés helyéhez köti, hanem annak egyúttal a munkáltató telephelyének (vagy az ítélezési gyakorlat szerint annak minősülő munkavégzési helynek) kell lennie.

A felperes a kölcsönvevő N. Kft. - mint a peres feleken kívülálló harmadik személy - telephelyén végezte munkáját, így az eljáró bíróság illetékességét az említett jogszabály első fordulata értelmében az alperes munkáltató székhelye határozza meg. Mindezek alapján tehát az elsőfokú bíróság helytállóan döntött a keresetlevél áttételéről az M. Közigazgatási és Munkaügyi Bírósághoz. (Fővárosi Törvényszék 49.Mf.634.149/2013.)